

ת"פ 51283/09/14 - מדינת ישראל נגד אור הדר, אמיר לוי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 51283-09-14 מדינת ישראל נ' הדר ואח'
לפני כב' השופט מיכאל קרשן

בעניין: מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז
המרכז באמצעות ב"כ עו"ד טלי קרת

נגד
1. אור הדר באמצעות ב"כ עו"ד ציון
אמיר
2. אמיר לוי באמצעות ב"כ עו"ד אבי
חימי

נוכחים

ב"כ המאשימה עו"ד טלי קרת

נאשם 1 בעצמו ועו"ד ענת הדד

נאשם 2 בעצמו ועו"ד אריה שכנאי

הכרעת דין

1. ביום 25.2.15 הודו הנאשמים בעובדות כתב האישום, במסגרת הסדר דיוני שלפיו לא הורשעו באותו שלב, בביצוע עבירות של **פגיעה בפרטיות באמצעות צילום ופרסום**, לפי סעיפים 2(3) ו-2(4) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן - "**חוק הגנת הפרטיות**"), יחד עם סעיף 2(ב)(1)(2) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965.

2. במסגרת ההסדר, הודיעה המאשימה כי עמדתה להרשעה, של"צ, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 10,000 ₪ שכל אחד מהנאשמים יעביר למרכז לנפגעי תקיפה מינית.

3. לפי עובדות כתב האישום, במחצית הראשונה של שנת 2012 הכירה קטינה ילידת 1996 (להלן - "**המתלוננת**") את נאשם 2. משלב מסוים החלו השניים לקיים יחסי מין. במועד לא ידוע עובר לחודש יוני 2012 הכירה המתלוננת גם את נאשם 1, חברו של נאשם 2, ויצרה גם עמו קשרים אישיים שכללו יחסי מין בהסכמה. במהלך הזמן,

לאחר שנחשף דבר קיום הקשרים עם כל אחד מן הנאשמים, החלו כל השלושה להיפגש ולקיים יחסי מין מוסכמים בצוותא חדא.

במועד מסוים בסוף חודש יוני 2012 אספו הנאשמים את המתלוננת מבית הספר בו למדה ונסעו עמה ברכבו של נאשם 1 לאזור ובו פרדסים וחנו שם את הרכב. השלושה פשטו את בגדיהם וקיימו יחסי מין בהסכמה. במהלך היחסים החל נאשם 1, בידיעתו ובהסכמתו של נאשם 2, לצלם באמצעות הטלפון הסלולרי שלו את המתלוננת, את עצמו ואת נאשם 2 מקיימים יחסי מין. המתלוננת הבחינה באור מכשיר הטלפון ושאלה את נאשם 1 לפרש הדבר. נאשם 1 השיב לה כי השתמש בטלפון על מנת להאיר את האזור שהיה חשוך, וכל זאת בעודו מצלם את יחסי המין עם המתלוננת.

גם במועד נוסף צילם נאשם 1, בידיעתו ובהסכמתו של נאשם 2, את המתלוננת מקיימת יחסי מין עמו ועם נאשם 2 בחצר בית ספר באחת מערי השרון.

בהמשך העביר נאשם 1 את הסרטונים לנאשם 2 באמצעות תוכנת ה-WhatsApp, ונאשם 2 העבירם לאחר. בעקבות האמור, במהלך החודשים ספטמבר-אוקטובר 2012 הופצו הסרטונים או חלקם ברבים, אם בתוכנת ה-WhatsApp, אם באינטרנט, בין השאר בקרב תלמידי בית הספר בו למדה המתלוננת.

משנודע למתלוננת אודות הפצת הסרטונים בין חבריה לספסל הלימודים ניסתה לשלוח יד בנפשה.

4. בהתאם להסדר הדיוני נתבקש שירות המבחן לערוך תסקירים אודותיהם וכן נתבקש תסקיר בעניינה של נפגעת העבירה.

5. מן התסקיר בעניינו של **נאשם 1** עולה, כי נאשם זה, כיום בן 21.5, סיים 12 שנות לימוד ושירות צבאי מלא, וברצונו להירשם בעתיד הקרוב ללימודי משפטים. הנאשם נעדר עבר פלילי. הנאשם הסביר את מעשיו על רקע רצון לתעד את האקט המיני כחלק מפנטזיה מינית. בדבריו ציין כי לא היה בכוונתו להפיץ את הסרטון ברבים וכי נועד לו ולחברו, נאשם 2. הנאשם הסביר תחושה של התלהבות שחש מההתנסות מסוג זה אותה תיאר כחדשה ומסעירה עבורו בגילו הצעיר. לדבריו, לא היה מודע לכך שחברו, נאשם 2, העביר את הסרטון לחבר נוסף וכשנודע לו יצר קשר מידי עם המתלוננת וידע אותה על כך שצילם ושהסרטון הופץ. מסר כי על רקע תגובתה הנסערת ותחושת דאגה למצבה עמד בקשר טלפוני אינטנסיבי עמה ועם חברתה, אולם מאוחר יותר נודע לו כי ניסתה לשים קץ לחייה. עוד עולה מדבריו של הנאשם כי לא ידע שהמתלוננת מטופלת תרופתית, נתון אשר היה עשוי להעיד, לתפיסתו, על מורכבות מצבה הרגשית/נפשית וכי ייתכן ומידע זה היה משפיע על בחירותיו והתנהלות בקשר עמה.

הנאשם ביטא חרטה לצד תחושות של בושה ואשמה ביחס להשלכתם על המתלוננת, נטל אחריות למעשיו ולבחירותיו, ביטא יחס אמפטי כלפי המתלוננת, הכיר בנזקים שגרם לה ולמשפחה ומסר כי שילם את הפיצוי המוסכם מרווחיו בעבודה באולם האירועים. הנאשם ביטא חשש מהאפשרות כי הרשעה בדין תפגע בסיכוייו ללמוד משפטים

ולהשתלב בעבודה בתחום זה, שלל נזקקות להתערבות טיפולית וביטא נכונות לבצע של"צ.

שירות המבחן העריך כי בבסיס ביצוע העבירות עמדו גילו הצעיר של הנאשם, חוסר ניסיונו, גישות ילדותיות ובלתי בשלות ביחס למיניות, ורצון לחזק את דימויו הגברי. לדעת שירות המבחן, ההליך המשפטי הוא בעל השפעה מערערת על הנאשם וגרם לו להכיר בפגיעה במתלוננת ובאחריותו לכך. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם על מנת לא לפגוע בעתידו ולחייבו בשל"צ בהיקף 180 שעות.

6. מן התסקיר בעניינו של **נאשם 2** עולה תמונה דומה אך לא זהה. נאשם זה, בן 22, בעל 12 שנות לימוד, שירות צבאי חלקי כלוחם, אך בשלב מסוים סיים את שירותו הצבאי לאחר שיחה עם קב"ן. הנאשם נעדר עבר פלילי. הנאשם הסביר ביצוע העבירה ברצון לתעד את החוויה המינית שהייתה חדשה ומסעירה עבורו ועבור נאשם 1. הנאשם היה ממוקד בעצמו ובהגשמת מאוויו ולא נתן דעתו לפגיעה במתלוננת. כעת הנאשם מודע לפגיעה במתלוננת ולאחריותו לכך. הנאשם ביטא חשש מהאפשרות כי הרשעה בדין תפגע בסיכוייו להשתלב בעתיד, לאחר השלמת בגרויות, בלימודי השכלה גבוהה בתחום פסיכולוגיה ומדעי ההתנהגות. גם נאשם זה אינו תופס עצמו כזקוק להתערבות טיפולית אך מוכן לכך.

שירות המבחן התרשם כי נאשם זה זקוק להתערבות טיפולית, ולכן המליץ על העמדת הנאשם בצו מבחן למשך שנה, חיובו בשל"צ בהיקף 80 שעות. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם נוכח גילו הצעיר, העדר עבר פלילי, רצונו ושאיפתו בתפקוד תקין והעובדה שמצוי כיום בתחילת דרכו בחיים.

7. תסקיר נפגעת עבירה לא הוגש, לאחר שהתברר לצדדים כי סוג העבירה בה הודו הנאשמים אינו מאפשר לעורכו. חלף תסקיר הנפגעת הסכימו הצדדים להגיש מסמך מעובדת סוציאלית המטפלת במתלוננת.

מהמסמך הסוציאלי תע/1 עולה כי המתלוננת, כיום בת 19, התאשפזה בבית חולים פסיכיאטרי בעקבות הניסיון האובדני שביצעה לאחר חשיפת הסרטונים. לאחר יציאתה מאשפוז חששה המתלוננת לצאת מביתה ולחזור למסגרת בה למדה. היא סבלה מדכאון, סיטי לילה ופחדים. הפסידה מספר חודשי לימודים וחזרה לכיתה רק באמצע כיתה י"א. במאמצים עילאיים הצליחה המתלוננת להיבחן במספר מצומצם של בחינות בגרות. היא סבלה מדימוי עצמי נמוך, ממיעוט קשרים חברתיים, תנודות במצב הרוח ונטתה להתפרצויות וחוסר יציבות רגשית. בעקבות מצבה שוחררה המתלוננת מהצבא ולא הצליחה להתמיד בשירות לאומי. המתלוננת מנסה לשקם את חייה, עודה זקוקה לטיפול וכל טריגר המזכיר את הטראומה גורם לנסיגה במצבה.

תמצית טענות הצדדים

8. ב"כ המאשימה עתרה להרשיע את הנאשמים בעבירה אותה ביצעו. התובעת הדגישה את מודעותם של שני הנאשמים לכך שהמתלוננת צולמה ללא ידיעתה, וכן את הנזק הרב שנגרם למתלוננת עקב חשיפת הסרטונים לעיני בני כיתה ובית ספרה.

ב"כ המאשימה ציינה כי מדובר בעבירות מכוערות שבוצעו בנסיבות מכוערות ביותר שאינן מצדיקות הימנעות מהרשעה. יתרה מכך, מעשים מעין אלה הולכים ומתרבים בחברה הישראלית ועל בית המשפט להעביר מסר בעניין זה לפיו אין להשיב את הגלגל לאחור שכן הפגיעה כבר התרחשה. התובעת הוסיפה כי בעוד שהנאשמים "המשיכו הלאה" המתלוננת נפגעה קשות ולא השתקמה, ואף זהו שיקול נגד הימנעות מהרשעה.

המאשימה הציגה פסיקה לתמיכה בעמדתה.

9. ב"כ נאשם 1 טען כי חלק מן ההסדר עם המאשימה היה שהנאשמים לא יורשעו, ומכאן החלטה לא להרשיע במקרה דנן היא לטעמו החלטה סבירה. הסנגור הדגיש בטיעונו את העובדה כי יחסי המין עם המתלוננת היו בהסכמה מלאה והוסיף כי העובדה שהמתלוננת הסכימה ליחסי מין עם שניים מקהה את עוקצה של הפגיעה בפרטיותה כאשר צולמה בסתר על ידי נאשם 1. לדברי הסנגור יש גם לתת את הדעת לכך שנאשם 1 לא העביר את הסרטון לצד ג' (כפי שעשה נאשם 2) אלא רק לנאשם 2, שבעצמו היה שותף לאקט המיני עם המתלוננת. בכל מקרה לא מדובר בפגיעה מתוכננת על ידי הנאשמים.

הסנגור עמד בהרחבה על נסיבותיו האישיות של נאשם 1 וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן בעניינו, ככתבה כלשונה. ב"כ נאשם 1 הגיש פסיקה לתמיכה בעמדתו.

10. ב"כ נאשם 2 הזכיר בטיעונו כי מרשו לא היה זה שצילם את המתלוננת. הוא הפנה לנסיבותיו האישיות של נאשם 2 ומצא בהן הצדקה להימנעות מהרשעתו. הסנגור הוסיף כי התיקון לחוק הגנת הפרטיות (תיקון תשע"א שהגדיר במפורש עבירה של פרסום תצלום שצולם בזמן הפגיעה) נחקק חודשים מספר טרם ביצוע העבירה וכיום, לדבריו, המודעות לנזק שעלול להיגרם כתוצאה ממעשים מסוג זה גבוהה פי כמה.

גם ב"כ נאשם 2 הפנה לפסיקה.

11. ב"כ שני הנאשמים ביקשו לזקוף לזכות מרשיהם את העובדה שבהודאתם חסכו את עדות המתלוננת וכן את הסכמתם להגשת המסמך הסוציאלי תע/1 חלף תסקיר הנפגע.

12. הנאשמים בדברם האחרון הביעו חרטה וצער על מעשיהם.

דין

13. מושכלות ראשונים כי בעניינו של נאשם בגיר הרשעה היא הכלל וביטולה הוא החריג.

"החלופה העונשית של הימנעות מהרשעה, תוך הטלת צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, מהווה, ביסודה, חריג לכלל הרחב הנטוע בתורת הענישה לפיו, מקום שהוכחה אשמתו של אדם, יש להרשיעו בדין. הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא מהווה חוליה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את תכלית ההליך הפלילי, ומשלימה את שלביו השונים; היא מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים בהליך הפלילי, ומונעת הפליה בדרך החלתו..." [ע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007), פסקה 8 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה]

פסיקה ענפה קיימת בנוגע למסגרת הנורמטיבית להפעלת שיקול הדעת השיפוטי בכל הקשור לבקשת נאשם להימנע מהרשעתו [ראו, למשל, ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997); ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685,689 (2000); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (2009)].

תמצית ההלכה היא כי על בית המשפט לשקול בכף המאזניים האחת את השפעת ההרשעה על הנאשם, ועל סיכויי שיקומו. בכף המאזניים השנייה ישקול בית המשפט את סוג העבירה, חומרתה ונסיבות ביצועה, ולאחר מכן יחליט האם כל אלה מאפשרים לוותר על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה [ראו גם ע"פ (מרכז) 44065-04-12 **מדינת ישראל נ' בוריס דאנו** (15.7.2012)]. כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין [ע"פ 9893/06, לעיל, פסקה 9].

14. המעשה עליו נותנים היום הנאשמים את הדין מכוער ופוגעני מאוד. הנאשמים פגעו קשות בפרטיותה ואמונה של קטינה אשר נתנה את מבטחה בהם.

15. צילום אדם, בלא ידיעתו, במהלך קיום אקט מיני הוא חדירה בוטה לתחום הפרט, גם כאשר המצלם שותף לאותו אקט. הפצת הסרטונים, תחילה מנאשם 1 לנאשם 2 ובהמשך מנאשם 2 לצד ג' ומשם לרחבי רשת האינטרנט, מהווה פגיעה חמורה אף יותר בפרטיות וכן עבירה פלילית שדינה עד חמש שנות מאסר.

יש לדחות בשתי ידיים את טענת ב"כ נאשם 1 כי אין עסקין בפגיעה חמורה משום שהמתלוננת הסכימה לאקט המיני. בין הסכמת המתלוננת לקיום יחסי מין עם הנאשמים ובין הסכמתה לצילומה וחמור מכך: להעברת סרטוניה האינטימיים ופרסומם ברבים, אין ולא כלום. אין גם אפשרות לקבל את הטענה כי מעשי הנאשמים לא היו מתוכננים. יתכן בהחלט שהנאשמים לא חזו את היקף הפגיעה במתלוננת, אבל ודאי לקחו בחשבון שהסרטת המתלוננת בלא ידיעתה, שמירת הסרטונים והעברתם מיד ליד, יכולים להביא לידי כך שבסופו של יום תיפגע קשות פרטיותה - ואין זה משנה מהו האופן המדויק בו התממשה הפגיעה האמורה.

16. מעשי הנאשמים הביאו את המתלוננת, כמתואר לעיל, לנסות לשלוח יד בנפשה. הם הותירו בה צלקות

נפשיות עמוקות. שיקומה של המתלוננת ארוך ולא ודאי.

17. יש לקבל את עמדת המדינה כי הפצת סרטונים פוגעים ברשת האינטרנט וברשתות החברתיות הולכת ומתגברת, וברור כי הציבור, או חלקו, אינו נותן דעתו בצורה מספקת לפגיעות האפשריות בזכויותיהם, ברגשותיהם ולעיתים אף בשלומם, של המצולמים והמוסרטים, לרוב שלא ברצונם.

18. הנה כי כן, התועלת החברתית שבהרשעת הנאשמים אינה עניין מבוטל. הרשעת הנאשמים מוצדקת לא רק כפועל יוצא של הגשמת הערכים הכלליים העומדים ביסוד מערכת הצדק הפלילי או הצורך לנהוג באופן שוויוני בנאשמים. היא מוצדקת שבעתיים בשל הנסיבות בהן ביצעו הנאשמים את העבירה ונוכח הנזק הקשה שהסבו הנאשמים למתלוננת. הרשעת הנאשמים תשרת, נוסף על האמור, את הצורך להנחיל לציבור הרחב נורמות יסוד וכללי עשה ואל תעשה בכל הקשור לפגיעה בפרטיות ברשתות החברתיות וברשת האינטרנט.

19. הנאשמים, ושירות המבחן עמם, מבקשים להימנע מהרשעתם בדיון על מנת לאפשר להם להמשיך בחייהם מבלי שההרשעה תיפגע בעתידם. מדובר אכן בשני נאשמים צעירים, נעדרי הרשעות קודמות, אשר סיימו זה עתה את שירותם הצבאי וכל עתידם לפנייהם. מאז ביצוע המעשים ועד היום חלפו בינתיים ארבע שנים ויותר.

במקרה אחר, חמור פחות, כאשר הנזק לנפגע העבירה היה שונה ולא הייתה הצדקה להעברת מסר ציבורי כללי, ניתן היה לשקול במקרה זה הימנעות מהרשעה, כפי הצעת שירות המבחן. חשוב לציין כי בענייננו מוסכם על הצדדים כי התוצאה העונשית הממשית תתמצה בשל"צ ובפיצוי, כך שלמעשה הרשעת הנאשמים היא בבחינת העונש העיקרי בעניינם.

20. עיינתי בפסיקה שהוגשה לי על ידי הצדדים, זה בכה וזה בכה. כל מקרה ונסיבותיו הייחודיות וקשה ללמוד על מגמה אחידה.

חלק מפסקי הדין שהגישה המאשימה רלוונטיים לענייננו. כך, למשל, בעפ"ג (מרכז) 1172-02-09 **ב' ב' מדינת ישראל** (19.3.2009) דחה בית המשפט המחוזי (מבלי לבקש תשובת המדינה) ערעורו של מי שהורשע בהפצת תמונות חצי עירום של מתלוננת ברשת האינטרנט ונדון לחמישה חודשי מאסר שרוצו בעבודות שירות; בת"פ (שלום ת"א) 7944/03 **מדינת ישראל נ' פיינה** (2004) דחה בית המשפט בקשת נאשם שצילם מתלוננת מקיימת עמו יחסי מין, חשף את הקלטת לעיני חבריו והיא אף הגיעה למקורביה של המתלוננת, להימנע מהרשעתו בדיון, למרות שבאותה עת היה סטודנט שנה ב' במכללה למשפטים.

ההגנה הגישה לעיוני את ע"פ (ב"ש) 24808-01-14 **מדינת ישראל נ' דה פז** (21.5.2014). באותו עניין דחה בית המשפט המחוזי בבאר שבע ערעור מדינה על החלטת בית משפט השלום להימנע מהרשעת נאשם שצילם בסתר מתלוננת מקיימת יחסי מין עם חברו, אך היא הבחינה בדבר ונטלה מידי הנאשם את מכשיר הטלפון בו בוצעה ההקלטה. מקרה זה נבדל מענייננו בנקודה חשובה ומכריעה: הנאשמים כאן הצליחו במעשה הסרטת המתלוננת בסתר,

העבירו את הקלטת מיד ליד ובהמשך לצד ג', וכך גרמו למתלוננת את הפגיעה שנחסכה בעניין דה פז. יתר פסקי הדין שהגישה ההגנה אינם דומים בנסיבותיהם למקרה כאן. כך, למשל, בת"פ (פ"ת) 32536-05-10 נדון עניינו של מי שצילם אישה בשירותי נשים. וכך, בע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל (30.3.2014) נדון עניין הרשעתם של קטנים, ובעבירות שונות בתכלית. בתפ"ח (ב"ש) 13264-01-10 מדינת ישראל נ' פלוני (28.1.2014) נדון עניינו של מי שזוכה מביצוע עבירות מין חמורות במתלוננת והורשע בסוף הליך הוכחות בעבירה של פגיעה בפרטיות בלבד, ובית המשפט החליט להימנע מהרשעתו בעיקר נוכח הזיכוי האמור.

21. אשר על כן, למרות קיומה של פגיעה אפשרית בעתידם של הנאשמים, החלטתי לדחות את בקשת הנאשמים להימנע מהרשעתם בדין.

22. משכך, אני מרשיע את הנאשמים בעבירה בה הודו - פגיעה בפרטיות באמצעות צילום ופרסום, לפי סעיפים 2(3) ו-2(4) לחוק הגנת הפרטיות, יחד עם סעיף 2(ב)(1)(2) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965.

ניתנה היום, ד' כסלו תשע"ו, 16 נובמבר 2015, במעמד הנוכחים

גזר דין

23. נושא הענישה לא היה שנוי במחלוקת בין הצדדים, אשר התנצחו הלכה למעשה בסוגיית ההרשעה בלבד. כל אחד מן הנאשמים הפקיד סך של 10,000 ₪ עבור פיצוי למרכז לנפגעי תקיפה מינית (המתלוננת ויתרה על זכותה לפיצוי ובקשה כי הכסף יועבר לשם). הסכמת הצדדים לעניין העונש נראית לי בהחלט. עונשים אלה, לצד הרשעה בפלילים, מבטאים איזון נכון של האינטרסים המתנגשים במקרה דנן.

24. אשר על כן אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

· מאסר על תנאי בן 3 חודשים, והתנאי הוא כי בתקופה בת שנתיים לא יעבור עבירה לפי חוק הגנת הפרטיות.

· של"צ בהיקף 180 שעות כפי התוכנית שהכין שירות המבחן. הזהרתי את הנאשם כי אם לא יעמוד בתוכנית השל"צ, ניתן יהיה להחזירו לבית המשפט ולהוסיף על עונשו.

- הנאשם יפצה את נפגעת העבירה, הקטינה ע', בסכום של 10,000 ₪. הסכום כבר הופקד ויועבר על ידי המזכירות למרכז סיוע לנפגעות ונפגעי תקיפה מינית השרון.

נאשם 2

- מאסר על תנאי בן 3 חודשים, והתנאי הוא כי בתקופה בת שנתיים לא יעבור עבירה לפי חוק הגנת הפרטיות.
- של"צ בהיקף 80 שעות כפי התוכנית שהכין שירות המבחן. הזהרתי את הנאשם כי אם לא יעמוד בתוכנית השל"צ, ניתן יהיה להחזירו לבית המשפט ולהוסיף על עונשו.
- צו מבחן למשך שנה.
- הנאשם יפצה את נפגעת העבירה, הקטינה ע', בסכום של 10,000 ₪. הסכום כבר הופקד ויועבר על ידי המזכירות למרכז סיוע לנפגעות ונפגעי תקיפה מינית השרון.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' כסלו תשע"ו, 16 נובמבר 2015, במעמד הנוכחים.

חתימה